NOTA VAN TOELICHTING

ALGEMEEN

Dit besluit strekt tot uitvoering van bepalingen in de Wet op het financieel toezicht (de wet), ter zake van de reikwijdte van de wet met betrekking tot kleine onderlinge waarborgmaatschappijen, schadeverzekeraars die exportkredietverzekeringen sluiten voor rekening of met garantie van de Staat, kleine natura-uitvaartverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in Zwitserland, ontheffingen (ten aanzien van het aantrekken van opvorderbare gelden) en ondertoezichtstelling van financiële instellingen. In Bijlage I bij deze nota van toelichting is een transponeringstabel opgenomen.

Hoofdstuk 2

In de afdelingen 2.1 tot en met 2.4 wordt de reikwijdte van de wet voor bepaalde categorieën verzekeraars beperkt. Het betreft kleine onderlinge waarborgmaatschappijen, schadeverzekeraars die exportkredietverzekeringen sluiten voor rekening of met garantie van de Staat, kleine natura-uitvaartverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in Zwitserland. De beperking van de reikwijdte van de wet, die voortvloeit uit de artikelen 1:6c en 1:6d van de wet, was onder de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 uitgewerkt in het Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen 1994, het Besluit vrijgestelde exportkredietverzekeraars en het Besluit uitvoering overeenkomst EEG/Zwitserland inzake verzekeringstoezicht 1994 en voor wat betret de kleine natura-uitvaartverzekeraars geregeld in de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeraars. In afdeling 2.5 is uitwerking gegeven aan artikel 2:4, eerste lid, onderdeel c, onder 2º, van de wet, op grond waarvan hier een aantal staten is aangewezen.

Afdeling 2.1 Bepalingen ter uitvoering van de artikelen 1:6c, aanhef en onderdeel a, en 2:64, vierde lid van de wet

In deze afdeling zijn de bepalingen uit het Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen 1994 overgenomen. Op kleine onderlinge waarborgmaatschappijen is onder bepaalde voorwaarden de wet slechts gedeeltelijk van toepassing. Dit is gebaseerd op artikel 3 van de eerste richtlijn schadeverzekering.[1] De richtlijn is ingevolge dat artikel niet van toepassing op een onderlinge waarborgmaatschappij met een premie-inkomen van niet meer dan € 5 miljoen. Voorwaarde daarbij is dan wel, dat de onderlinge waarborgmaatschappij statutair naheffing kan opleggen of de schadevergoedingsplicht naar gelang van de beschikbare middelen kan beperken, dat geen aansprakelijkheidsrisico's (tenzij als bijkomend risico) en krediet- of borgtochtrisico's worden verzekerd en dat tenminste de helft van het premie-inkomen afkomstig is van de leden. Het betreft hier dus onderlinge waarborgmaatschappijen van beperkte omvang, die door de wijze waarop zij het bedrijf van verzekeraar uitoefenen waarborgen bieden dat zij te allen tijde aan hun verplichtingen kunnen voldoen. Het besluit deelt de onderlinge waarborgmaatschappijen waarop het van toepassing is, afhankelijk van hun premie-inkomen in twee categorieën in. Voor iedere categorie gelden eigen

[1] Eerste richtlijn nr. 73/239/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 24 juli 1973 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en de uitoefening daarvan (PbEG L 228).

toezichtregels. Om onder het regime van dit hoofdstuk van dit besluit te vallen, dient de onderneming te beschikken over een daartoe door de Nederlandsche Bank afgegeven verklaring. Deze verklaring moet worden onderscheiden van de vergunning die op basis van de wet wordt afgegeven.
Ten opzichte van het Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen 1994 hebben er geen materiele wijzigingen plaatsgevonden. De wijzigingen zijn slechts van tekstuele aard.

Afdeling 2.2 Bepalingen ter uitvoering van artikel 1:6c, aanhef en onderdeel b van de wet
Ingevolge artikel 3 van de Kaderwet financiële verstrekkingen Financiën kan de Staat schadeverzekeringen die een schadeverzekeraar met ondernemers heeft afgesloten ter dekking van aan het handels- en dienstenverkeer in het buitenland verbonden risico's in herverzekering nemen.[2] Een analoge regeling geldt voor schadeverzekeringen die een schadeverzekeraar heeft afgesloten ter dekking van niet-commerciële risico's in het buitenland verbonden aan investeringen. De uitvoering van dergelijke exportkredietverzekeringen die door de Staat der Nederlanden in herverzekering worden genomen, wordt in Nederland van oudsher aan marktpartijen overgelaten. Alhoewel de Beschikking toelating kredietverzekeringsmaatschappijen van 14 juni 1983 (Stcrt. 132) het mogelijk maakt om verschillende kredietverzekeraars toe te laten tot de herverzekeringfaciliteit van de Staat, is in de praktijk tot dusverre slechts één exportkredietverzekeraar als zodanig toegelaten, te weten Atradius Dutch State Business N.V.. Op een schadeverzekeraar die uitsluitend een staatsfaciliteit als hier aan de orde uitvoert, is ingevolge artikel 2, tweede lid, onderdeel d van de eerste richtlijn schadeverzekeraars het in die richtlijn geregelde toezicht niet van toepassing. De aan deze uitzondering ten grondslag liggende gedachte is dat de Staat geacht wordt altijd solvabel te zijn.
Onderdeel b, creëert te mogelijkheid om exportkredietverzekeraars in de zin van artikel 2, tweede lid, onderdeel d, van de voormelde richtlijn bij algemene maatregel van bestuur geheel of gedeeltelijk van het toezicht uit hoofde van de wet uit te sluiten.
Op basis van artikel 20, aanhef en onderdeel b van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 waren exportkredietverzekeraars met zetel in Nederland die zich beperken tot het sluiten en afwikkelen van exportkredietverzekeringen voor rekening of met garantie van de Staat der Nederlanden, gedeeltelijk van de toepassing van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 uitgezonderd. De bepalingen waarvan bedoelde exportkredietverzekeraars met het Besluit vrijgestelde exportkredietverzekeraars waren uitgezonderd betroffen in het bijzonder de financiële eisen die de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 aan verzekeraars stelde, terwijl evenmin de noodregeling en in andere lidstaten dan Nederland vastgestelde saneringsmaatregelen op hen van toepassing waren.
Het bepaalde in deze afdeling geldt ter vervanging van eerdergenoemd Besluit vrijgestelde exportkredietverzekeraars. Ten opzichte van artikel 2 van dat besluit is een inhoudelijke wijziging aangebracht. In de toelichting op artikel 17 wordt daaraan aandacht besteed.

Afdeling 2.3 Bepalingen ter uitvoering van artikel 1:6c, aanhef en onderdeel c, van de wet[3]

[2] Wet van 31 januari 1996, houdende regels betreffende de financiële verstrekkingen ten laste van de begroting van het Ministerie van Financiën, Stb. 98.
[3] In de wet zal voor dit artikel een grondslag worden opgenomen.

In deze afdeling is een grondslag gecreëerd voor het uitzonderen van begrafenisverenigingen en onderlinge waarborgmaatschappijen met minder dan 3000 meerderjarige verzekerden van de toepassing van de wet, zoals zij ook uitgezonderd waren van de toepasselijkheid van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf. Deze uitzondering is gecreëerd, nu het er bij die instellingen om begonnen is onderling hulp te verlenen bij begrafenissen en crematies om daarmee te voorkomen dat de uitvaartverzorging te veel een zaak van de commercie wordt. De verenigingsvorm (de onderlinge waarborgmaatschappij is een bijzondere vorm van vereniging, specifiek bedoeld voor de uitoefening van het verzekeringsbedrijf) biedt inspraakmogelijkheden voor leden. De beperking tot verenigingen en onderlinge waarborgmaatschappijen met minder dan 3000 meerderjarige verzekerden stelt grenzen aan (eventuele) commerciële ambities. Artikel 18 van het besluit stelt tevens de eis conform artikel 9 van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf dat de bedoelde verenigingen en onderlinge waarborgmaatschappijen voor 1 januari 1995 zijn opgericht. Die voorwaarde is opgenomen, teneinde te voorkomen dat nieuwe verzekeraars worden opgericht, uitsluitend om zich te onttrekken aan het toezicht.
Materieel zijn geen wijzigingen aangebracht ten opzichte van de tekst uit de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeraars.

Afdeling 2.4 Bepalingen ter uitvoering van artikel 1:6d met betrekking tot schadeverzekeraars met zetel in Zwitserland

In artikel 1:6d van de wet is bepaald, dat Zwitserland – voor de toepassing van het bij en krachtens de wet bepaalde ten aanzien van het bedrijf van schadeverzekeraar – wordt aangemerkt als een lidstaat. Lidstaat is in de wet gedefinieerd als een staat die lid is van de Europese Unie alsmede de staat, niet zijnde een lidstaat van de Europese Unie, die partij is bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte.
Tussen de Europese Unie en Zwitserland is van kracht de Overeenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en Zwitserland betreffende het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche (PbEG L 205; hierna: de Overeenkomst EEG/Zwitserland). De Overeenkomst EEG/Zwitserland is evenwel niet aangepast aan de derde richtlijn schadeverzekering[4], en wijkt dan ook op enkele belangrijke punten af van het vanaf 1 juli 1994 geldende lidstaatregime. Daarbij moet vooral worden gedacht aan het «single licence» beginsel en de daaruit voortvloeiende wijzigingen. Nu Zwitserland het «single licence» beginsel niet voor schadeverzekeraars met zetel in Nederland hanteert, is er geen reden op dit punt van de Overeenkomst EEG/Zwitserland af te wijken. Omdat de Overeenkomst EEG/Zwitserland op punten als de voorschriften voor de toegang tot de Nederlandse markt, de technische voorzieningen en de noodregeling afwijkt van het lidstaatregime, zijn in dit besluit (de artikelen 19 tot en met 29) bepalingen opgenomen ten aanzien van de genoemde punten. Hierbij is gekozen voor de bepalingen aangaande schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is. De bepalingen van het onderhavige

[4] Richtlijn nr. 92/49/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 18 juni 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe verzekeringsbedrijf met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en houdende wijziging van de Richtlijnen 73/239/EEG en 88/357/EEG (PbEG L 228 van 11 augustus 1992).

besluit sluiten zoveel mogelijk aan bij het Besluit uitvoering overeenkomst EEG/Zwitserland inzake verzekeringstoezicht 1994 (Besluit EEG/Zwitserland).

Afdeling 2.5 Bepalingen ter uitvoering van artikel 2:4, eerste lid, onderdeel c, onder 2°
Bij artikel 2:4, onderdeel c, onder 2º, van de wet is toegelicht, dat er de voorkeur aan is gegeven de desbetreffende staten vanwege de flexibiliteit niet in de wet te noemen, maar bij algemene maatregel van bestuur aan te wijzen. Zie verder de toelichting bij artikel 30.

Hoofdstuk 3
De artikelen 31 tot en met 33 van dit besluit beogen meer helderheid te scheppen over de voorwaarden waaronder een ontheffing als bedoeld in artikel 2:28, vierde lid, van de wet kan worden verleend. Artikel 2:28, vierde lid, van de wet vereist dat bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld met betrekking tot de voorwaarden waaronder de Nederlandsche Bank ontheffing van het verbod van artikel 2:28, eerste lid, van de wet kan verlenen. Dit hoofdstuk van het besluit is er mede op gericht het toetsingskader voor de Nederlandsche Bank voor het verlenen van een ontheffing enigszins in te kaderen. Het besluit bevat dan ook enkele voorwaarden waaraan aanvragers van een ontheffing als bedoeld in artikel 2:28, vierde lid, van de wet zullen moeten voldoen en voorschriften waaraan zij gebonden zullen zijn. Zoals blijkt uit de eerste zin van artikel 33 zijn de in het besluit opgenomen voorschriften minimumvoorschriften. Ingevolge artikel 2:28, vierde lid, van de wet, zal de Nederlandsche Bank derhalve bevoegd blijven aanvullende voorschriften te verbinden aan een ontheffing, indien deze nodig zijn met het oog op de bescherming van de belangen die de wet beoogt te beschermen. Dit hoofdstuk van dit besluit is er met name op gericht een grote mate van uniformiteit te introduceren in de eisen die aan ontheffinghouders gesteld worden.

De artikelen 31 tot en met 33 (ontheffingsmogelijkheid, ontheffingscriteria, wijzigingen van bepaalde gegevens en antecedenten) waren voorheen vastgelegd in de artikelen 2 tot en met 4 van het Besluit van 13 augustus 2004, houdende vaststelling van het begrip liquide middelen, bedoeld in artikel 23, zesde lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992 en houdende regels betreffende de verlening van een ontheffing als bedoeld in artikel 82, vierde lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992, alsmede tot wijziging van artikel 5 van het Besluit solvabiliteitsmarge verzekeringsbedrijf 1994 (Ontheffingsbesluit Wtk 1992).[5] Het Ontheffingsbesluit Wtk 1992 is nagenoeg ongewijzigd overgenomen. De wijzigingen zijn slechts van tekstuele aard. Waar nodig wordt hieronder in de artikelsgewijze toelichting aandacht besteed aan de betreffende wijzigingen.

Hoofdstuk 4
In artikel 2:138 van de wet is een grondslag opgenomen om bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te bepalen welke gegevens overgelegd moeten worden bij de aanvraag van de verklaring van ondertoezichtstelling. Ter uitwerking van deze bepaling wordt in dit hoofdstuk voor de in het Deel Prudentieel toezicht opgenomen verklaring van ondertoezichtstelling, bepaald welke gegevens dit zijn.

[5] Stb. 2004, 442

De toezichthouder heeft op grond van artikel 4:5 in samenhang met 4:2, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht de bevoegdheid om de overlegging van andere gegevens dan genoemd in dit besluit te verzoeken, indien deze gegevens voor de beslissing op de aanvraag nodig zijn en de aanvrager daarover redelijkerwijs de beschikking kan krijgen.
De gegevens zijn grotendeels overgenomen uit de bestaande regelgeving. In de artikelsgewijze toelichting wordt de herkomst per artikel aangegeven.

ADMINISTRATIEVE LASTEN

Dit besluit creëert geen nieuwe of aanvullende verplichtingen voor financiële ondernemingen die zouden kunnen leiden tot een toename van de administratieve lasten ten opzichte van de situatie voor de inwerkingtreding van dit besluit. Een ontwerp van dit besluit is voorgelegd aan het Adviescollege toetsing administratieve lasten (Actal).

Door de invoering van het Besluit vrijgestelde exportkredietverzekeraars per 5 november 2004 zijn de bedrijfskosten voor verzekeraars die exportkredietverzekeringen sluiten die de Staat in herverzekering neemt, daaronder begrepen de administratieve lasten, op basis van de door Cap Gemini Ernst & Young opgestelde ‘nulmeting’ met € 456.860 per jaar gedaald. Bovendien heeft de invoering van voornoemde besluit geleid tot een verlaging van de kapitaalskosten voor de verzekeraar (en indirect ook voor de Staat), omdat geen onnodig solvabiliteitsbeslag wordt opgelegd. Voor Atradius Dutch State Business N.V., die tot op heden ingevolge de Beschikking toelating kredietverzekerings-maatschappijen van 14 juni 1983 (Stcrt. 132) als enige kredietverzekeraar tot de herverzekeringsfaciliteit van de Staat is toegelaten, heeft dit daarnaast een besparing opgeleverd van € 3,6 miljoen op de verplicht aan te houden solvabiliteitsmarge. De handhaving van de vrijstelling voor exportkredietverzekeraars past derhalve goed in de kabinetsdoelstelling om de administratieve lasten ten opzicht van het lastenniveau op 31 december 2002 met 25% te verlagen.

De in de artikelen 31 tot en met 33 van het besluit vastgelegde eisen brengen verplichtingen met zich voor aanvragers en houders van een ontheffing als bedoeld in artikel 2:28, vierde lid, van de wet. Deze verplichtingen bestaan echter ook in de huidige situatie op grond van het Ontheffingsbesluit Wtk 1992. Ten opzichte van de huidige situatie, leidt dit besluit derhalve niet tot een wijziging van de administratieve lasten voor de aanvragers en houders van een ontheffing. Bestaande houders van een ontheffing behoeven niet opnieuw een ontheffing aan te vragen. Dit is geregeld in artikel 26, tweede lid, van de Invoerings- en aanpassingswet Wet op het financieel toezicht.

Op grond van artikel 38 van dit besluit moet een aanvrager van een verklaring van ondertoezichtstelling bepaalde gegevens overleggen. Deze verplichting bestond echter reeds op grond van 45, tweede lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992. Ten opzichte van die situatie, zal de aanvrager van een verklaring van ondertoezichtstelling iets meer gegevens moeten overleggen. Dit leidt slechts tot een verwaarloosbare wijziging van de administratieve lasten, mede gelet op het feit dat er tot nu toe geen financiële instelling is geweest met een verklaring van ondertoezichtstelling en de

kans groot is dat er de komende jaren ook geen verklaring van ondertoezichtstelling zal worden aangevraagd.

ARTIKELSGEWIJS

Hoofdstuk 2, afdeling 2.1

Artikel 2 tot en met 16

De in het Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen 1994 gehanteerde hoofdstukindeling is niet overgenomen. De artikelen 2 tot en met 12 hebben betrekking op onderlinge waarborgmaatschappijen met beperkte omvang met zetel in Nederland, artikel 13 op ondernemingen op onderlinge grondslag met beperkte omvang met zetel buiten Nederland, terwijl de artikelen 14 en 15 overgangsbepalingen bevatten.

Artikel 2

Dit artikel verklaart de wet niet van toepassing op een onderlinge waarborgmaatschappij met zetel in Nederland die het schadeverzekeringsbedrijf uitoefent en in het bezit is van een door de Nederlandsche Bank verleende verklaring. Ingevolge artikel 1, derde lid, van het Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen 1994 werden bij ministeriele regeling regels gesteld met betrekking tot het programma van werkzaamheden dat bij de aanvraag van de aldaar bedoelde verklaring moest worden overgelegd. Deze toentertijd in de Regeling programma van werkzaamheden vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen neergelegde vereisten zijn thans geïntegreerd in artikel 2 van dit besluit.

Artikel 3

Dit artikel betreft de eerste categorie onderlinge waarborgmaatschappijen waarop dit besluit van toepassing is, te weten onderlinge waarborgmaatschappijen met een jaarlijks bruto premie-inkomen van niet meer dan € 455.000 en niet meer dan drieduizend verzekeringnemers. In aanvulling op de vrijstellingsvoorwaarden van de richtlijn zoals in het algemeen deel van de toelichting aangehaald, wordt van hen geëist dat zij de bedrijfsuitoefening beperken tot slechts één branche en naast de branches Aansprakelijkheid evenmin enkele andere branches mogen voeren (zie het eerste lid, onderdeel b). Voorts moet aan de Nederlandsche Bank worden aangetoond dat de verzekerde risico's op genoegzame wijze zijn herverzekerd terwijl ingevolge artikel 5, derde lid, tevens een jaarrekening moet worden overgelegd. De beide laatstgenoemde eisen gelden evenwel niet voor onderlinge waarborgmaatschappijen waarvan het aantal verzekeringnemers niet groter is dan tweehonderd en het jaarlijks bruto premie-inkomen niet meer dan € 91.000 beloopt (zie artikel 3, tweede lid, en artikel 5, derde lid). Op de eerste categorie onderlinge waarborgmaatschappijen is overigens toch een aantal artikelen van de wet van toepassing (zie artikel 7).

Artikel 4

Dit artikel betreft de tweede categorie onderlinge waarborgmaatschappijen waarop dit besluit van toepassing is. Het betreft de categorie onderlingen van een grotere omvang dan die waarop artikel 3 betrekking heeft. Voor hen geldt geen grens aan het aantal verzekeringnemers, maar het jaarlijkse bruto premie-inkomen mag niet meer dan € 5 miljoen belopen. Op de in dit artikel bedoelde categorie onderlinge waarborgmaatschappijen is tevens een groter aantal artikelen van de wet van toepassing (zie artikel 8).

Artikel 5

Dit artikel geeft een aantal aanvullende bepalingen waaraan een krachtens artikel 3 van dit besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappij moet voldoen.

In het eerste lid, onderdeel a, van dit artikel wordt bepaald dat een onderlinge waarborgmaatschappij waaraan een verklaring ingevolge artikel 3 is verleend binnen de door artikel 58, eerste lid, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek bepaalde termijnen haar jaarrekening, het jaarverslag en de overige gegevens verstrekt aan de Nederlandsche Bank. Er wordt aangesloten bij artikel 2:96 van de wet, welke bepaling de verschillende rapportageverplichtingen uit de huidige toezichtwetten harmoniseert. Voor een uitgebreide toelichting zij verwezen naar de toelichting bij artikel 2:96 van de wet.

Evenals in dat artikel geldt ook hier een specifieke uitzondering voor onderlinge waarborgmaatschappijen waarvan het aantal verzekeringnemers niet groter is dan tweehonderd en het jaarlijks bruto premie-inkomen niet meer dan € 91.000 beloopt. Op hen rust niet de verplichting om jaarlijks bij de Nederlandsche Bank een jaarrekening en jaarverslag in te dienen.

Artikel 6

Dit artikel is, omwille van consistentie met de wet, geherformuleerd. De laatste volzin van het eerste lid van artikel 5 van het Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen 1994 is nu opgenomen in het tweede lid van artikel 6. Met deze aanpassing is geen inhoudelijke wijziging beoogd.

Artikel 7 en 8

Deze artikelen bepalen dat de onderhavige onderlingen, alhoewel in de praktijk aangeduid als “vrijgestelde” onderlinge waarborgmaatschappijen, desalniettemin moeten voldoen aan een aantal artikelen van de wet. Op de (grotere) vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen (artikel 4) zijn meer artikelen van de wet van toepassing dan op de onderlinge waarborgmaatschappijen als bedoeld in artikel 3.

De in artikel 7 genoemde bepalingen van de wet corresponderen als volgt met de in artikel 6 van het Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen 1994 genoemde wetsartikelen uit de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993:

Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993	wet
1	1:1, 1:6 lid 2
2	1:7, 1:8, 1:24
8	1:19
10, eerste lid	1:33
11	niet van toepassing
15	1a:24, lid 2, bijlage branches bij de wet
18	niet van toepassing

20, aanhef en onderdeel a	1:6c, aanhef en onderdeel a
29	2:36, 2:37
51	4:20
54	1:58, lid 1, aanhef en onderdelen a en b, lid 2, 1:59, lid 1-7
55, 56	1:56, 1:57, 1:57a
55a, 70, 70a	2:38, 2:45, lid 1, 2, aanhef en onderdeel a+b, lid 5
64	1a:25
71	2:95
75, lid 1-3	2:57, derde lid
141, eerste lid	1:39
182 - 186	1:23 1:33, 1:35, 1:46, 1:49 1:72 - 1:74, 1:76, 1:77
188, eerste lid	1:95, lid 1
188a	1:25

De in artikel 8 genoemde bepalingen van de wet corresponderen als volgt met de in artikel 7 van het Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen 1994 genoemde wetsartikelen uit de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993:

Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993	wet
1	1:1, 1:6, lid 2
2	1:7, 1:8, 1:24
8	1:19
10, eerste lid	1:33
11	niet van toepassing
15	1a:24, lid 2, bijlage branches bij de wet
18	niet van toepassing
20, aanhef en onderdeel a	1:6c, aanhef en onderdeel a
29	2:36, 2:37
51	4:20
54	1:58, lid 1, aanhef en onderdelen a en b, lid 2, 1:59, lid 1-7
55, 56	1:56, 1:57, 1:57a
55a, 70, 70a	2:38, 2:45, lid 1, 2, aanhef en onderdeel a+b, lid 5.
57, lid 1, 3+4 (zie ook artikel 55 van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993)	1:36
64	1a:25, 2:66
66, lid 1, 4, 5, 6, eerste volzin, 7, 8.	2:92, lid 1, lid 3-5
71	2:95
72, 72c	1:60, 2:98 lid 3, 5-8, 2:99, 2:121b
72a, 72b	2:121a
73	2:96, 4:27, lid 1, 3-6
75, lid 1-3	2:57, derde lid
76	2:165, lid 1+3
77, lid 1 + 3	1a:114, lid 1+3, 1a:116
121, lid 1+5	2:146, 2:147, lid 1+4.
122	2:148, 2:149, lid 2, 2:150, 2:160
123	2:152, lid 1-3, 5-9
127	2:153, 2:162
137a	2:167
138, lid 1, 4+5	2:171, lid1, lid 4+5
140	2:173
140a	2:174
141, lid 1	1:39
156, lid 1-3, 5-13	2:196, 2:197, lid 1, lid 3-5, 2:198, 2:199, 2:200-2:202, 2:204, lid 1+2, 2:238, 2:239, 2:242,

	2:243, 2:245, 2:246, 2:247
157	2:224, 2:225, 2:254
158	2:208, 2:197, lid 4
161-164	2:210, 2:211, 2:212-219, 2:220, 2:252,
165, lid 1, 3-7	2:230, lid 1-6
165a	2:228
166	2:232
168	2:222
169, lid 1, 3, 4, 5 onderdeel a-d, f (bij Stb. 2004, 86 gewijzigd)	2:223
169a (vervallen per Stb 2004, 86)	niet van toepassing
170	2:221
182 -186	1:23 1:33, 1:35, 1:46, 1:49 1:72 - 1:74, 1:76, 1:77
188	1:95
188a	1:25

Artikel 196 van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 vindt zijn pendant in artikel 100 van de Invoerings- en aanpassingswet Wet op het financieel toezicht. Artikel 155 van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf vindt zijn pendant in de artikelen 213d, 214 en 284 van de Faillissementswet. Deze artikelen zijn tevens van overeenkomstige toepassing verklaard.

In lid 2 van artikel 8 is omwille van de duidelijkheid de zogenaamde congruentieregel opgenomen. Deze regel, die was opgenomen in artikel 66, zesde lid, eerste volzin van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993, is op basis van artikel 2:92 van de wet geregeld bij of krachtens algemene maatregel van bestuur (zie de toelichting bij artikel 2:92 van de wet[6]).

Artikel 10

Aan de algemene intrekkingsgronden van artikel 1:83 van de wet is voor onderlinge waarborgmaatschappijen waaraan een verklaring ingevolge artikel 3 is verleend, toegevoegd surséance van betaling of faillissement. Voor onderlingen waaraan een verklaring ingevolge artikel 4 is verleend, is een dergelijke bepaling niet nodig, omdat de hier bedoelde gevallen zich niet kunnen voordoen voor deze onderlingen nu in artikel 8 de artikelen 213d, 214 en 284 van de Faillissementswet van overeenkomstige toepassing zijn verklaard.

Artikel 11

Dit artikel biedt de Nederlandsche Bank een instrument om oneigenlijk gebruik van de ingevolge het besluite verstrekte of te verstrekken verklaringen tegen te gaan. In de praktijk is het voorgekomen dat onderlinge waarborgmaatschappijen die de in artikel 2, eerste lid, onderdelen e en f, of artikel 3, eerste lid, onderdeel c, gestelde grenzen van het Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen 1994 dreigden te overschrijden, een nieuwe onderlinge waarborgmaatschappij oprichtten, uitsluitend of in hoofdzaak met het doel te voorkomen dat zij een vergunning moesten aanvragen. Deze situatie, waarbij de bedoeling van de uitzondering geweld wordt aangedaan, wordt onwenselijk geacht. Artikel 11 van het besluit biedt de Nederlandsche Bank de mogelijkheid om op te treden tegen dergelijke ontwikkelingen. Met de gebezigde formulering “een

[6] Kamerstukken II 2004/05, 29 708, nr. 10

andere in die groep verbonden onderlinge waarborgmaatschappij" wordt ook gedoeld op de situatie waarbij wordt beoogd te bewerkstelligen dat meer in de desbetreffende groep verbonden onderlinge waarborgmaatschappijen voldoen of zullen blijven voldoen aan de genoemde voorwaarden. Het begrip groep wordt hier gebruikt voor een economische eenheid waarin rechtspersonen en vennootschappen organisatorisch zijn verbonden, conform de beschrijving in artikel 24b, Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek.

Artikel 13

Een onderneming op onderlinge grondslag met zetel buiten Nederland die niet in het bezit is van een vergunning die overeenkomt met de vergunning, bedoeld in artikel 1a:24, eerste lid, van de wet, doch die desalniettemin voldoet aan gelijksoortige eisen als gesteld in de artikelen 3 of 4 van dit besluit, zou als gevolg van de eisen die de wet stelt aan dienstverrichtende schadeverzekeraars (zoals de vereiste solvabiliteitsmarge) geen diensten kunnen verrichten naar Nederland. Dit artikel bewerkstelligt dat dergelijke ondernemingen, indien zij diensten willen verrichten naar Nederland, aan gelijksoortige eisen moeten voldoen als worden gesteld aan vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen met zetel in Nederland.

Artikel 15

Dit artikel is overgenomen uit artikel IV van het Wijzigingsbesluit Besluit solvabiliteitsmarge verzekeringsbedrijf 1994.[7] Deze overgangsbepaling bewerkstelligt dat de overgangsperiode van vijf jaar en eventueel aangevuld met twee jaar, zoals die op grond van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 gold voor vergunninghoudende verzekeraars[8], eveneens geldt voor vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen die ingevolge dit besluit een solvabiliteitsmarge moeten aanhouden. De verwijzing in het eerste lid naar 2 december 2003, heeft betrekking op de datum waarop het voornoemde Wijzigingsbesluit in werking trad.

Hoofdstuk 2, afdeling 2.2

Artikel 16

De in dit artikel genoemde bepalingen van de wet corresponderen als volgt met de in artikel 1 van het Besluit vrijgestelde exportkredietverzekeraars genoemde bepalingen uit de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993:

Wtv	Wft
32, 68	1a:28, aanhef en lid 1, onderdeel h+i, 2:78 lid 1-4, 2:82, lid 1-5
64, lid 2	2:66
66, 67	2:92

[7] Besluit van 11 november 2003, houdende wijziging van het Besluit solvabiliteitsmarge verzekeringsbedrijf 1994, van het Besluit staten verzekeringsbedrijf 1994 en van het Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen 1994 in verband met de uitvoering van richtlijn nr. 2002/13/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 5 maart 2002 tot wijziging van richtlijn nr. 73/239/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen op het gebied van de solvabiliteitsmargevereisten voor schadeverzekeringsondernemingen (PbEG L 77) en richtlijn nr. 2002/83/EG van het Europees Parlementen de Raad van de Europese Unie van 5 november 2002 betreffende levensverzekering (PbEG L 345), Stb. 2003, 483.

[8] Zie artikel II van de Wijziging van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 in verband met het actualiseren van de solvabiliteitseisen voor het verzekeringsbedrijf (Kamerstukken II 2002/2003, 28 838, nr. 2).

69a – 69k	1:1, 1:33, lid 2, 2:303 – 2:305c, 2:312-2:319
72, 72c	1:60, 2:98 lid 3, 5-8, 2:99, 2:121b
72a, 72b	1:60, 2:121a, 4:27 lid 1, 3-6
137	2:170
137a	2:167
138	2:171
139	2:172
140	2:173
140a	2:174
148, eerste lid, aanhef en onderdeel c	1:83, lid 1, onderdeel d
156-171, 172	2:196-2:228, 2:230-2:236, 2:238-239, 2:242-254, 2:256
171a-171p	2:273-286, 2:290-292

Artikel 17

Dit artikel is ten opzichte van artikel 2 van het Besluit vrijgestelde exportkredietverzekeraars inhoudelijk sterk gewijzigd. Genoemd artikel stelde dat een accountant een verklaring diende te overleggen, “waaruit blijkt dat alle door deze verzekeraar in verzekering genomen risico’s door de Staat zijn herverzekerd”. Dit kon gelezen worden als zou een zogenaamde “volledigheidsverklaring” overlegd moeten worden. Een accountant is vanuit overwegingen van aansprakelijkheid evenwel niet bereid om een zogenaamde “volledigheidsverklaring” af te geven.

Artikel 17 is daarom nu aldus geformuleerd, dat de exportkredietverzekeraar (i) in zijn statuten vast dient te leggen dat hij zich bij het uitoefenen van het bedrijf van schadeverzekeraar zal beperken tot het sluiten en afwikkelen van exportkredietverzekeringen voor rekening of met garantie van de Staat der Nederlanden, en (ii) in de jaarrekening dient te vermelden dat alleen risico’s in verzekering zijn genomen voor rekening of met garantie van de Staat der Nederlanden. Gekozen is om in onderdeel b de term “jaarrekening” te bezigen aangezien deze term mede omvat de toelichting, waarin de voornoemde bevestiging van de exportkredietverzekeraar kan worden opgenomen.

Naast deze verplichtingen geldt de algemene verplichting voor de desbetreffende exportkredietverzekeraar ingevolge artikel 2:96 van de wet, welk artikel stelt dat een verzekeraar binnen zes maanden na afloop van het boekjaar aan de Nederlandsche Bank de jaarrekening, het jaarverslag en de overige gegevens, bedoeld in de artikelen 361, eerste lid, en 391, eerste lid, en 392, eerste lid, onderdeel 1 a tot en met h van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek dient te verstrekken. Exportkredietverzekeraars dienden onder de vigeur van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 onder meer het jaarverslag te verstrekken, ingevolge artikel 73 van die wet. Het document waarin de jaarrekening, het jaarverslag en de overige gegevens worden gepresenteerd en dat aan de toezichthouder wordt verstrekt, vormt evenwel een geheel. Artikel 2:96, eerste lid, van de wet maakt zonder inhoudelijke gevolgen een eind aan de onbedoeld verschillende formulering ten aanzien van kredietinstellingen onder de Wet toezicht kredietwezen 1992, waarin werd verwezen naar de jaarrekening voorzien van een verklaring omtrent de getrouwheid, en verzekeraars onder de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993.[9]

[9] Zie de toelichting bij artikel 2:96 van de wet, Kamerstukken II 2004/05, 29 708, nr. 10.

De betrouwbaarheid van de jaarstukken wordt gewaarborgd door de eis dat de jaarrekening wordt voorzien van een verklaring omtrent de getrouwheid. Deze verklaring maakt deel uit van de overige gegevens (artikel 392, eerste lid, onderdeel a, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek). Door in artikel 17 van dit besluit voor te schrijven dat de exportkredietverzekeraar in de jaarrekening vermeldt dat hij alleen risico's in verzekering heeft genomen voor rekening of met garantie van de Staat der Nederlanden, is gewaarborgd dat de accountant ook onderzoek naar de juistheid van deze bevestiging doet.

Hoofdstuk 2, afdeling 2.3

Artikel 18

Artikel 18 is overgenomen uit artikel 9, eerste lid, onderdelen a en b, van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf. De in artikel 9, eerste lid, onderdeel c, en tweede lid van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf behoefden als overgangsbepalingen geen omzetting.

Hoofdstuk 2, afdeling 2.4

Artikel 19

Artikel 19 van het onderhavige besluit geeft een uitzondering op de hoofdregel van artikel 1:6d van de wet. Voor de nadere onderbouwing wordt verwezen naar het algemeen deel van de toelichting.

Artikel 20 tot en met 22

Het lidstaatregime van artikel 1a:32 van de wet is niet van toepassing op een vergunninghoudende schadeverzekeraar met zetel in Zwitserland. Derhalve is op een schadeverzekeraar met zetel in Zwitserland het derden landregime van artikel 1a:38 van de wet van toepassing.
Artikel 20 geeft uitvoering aan artikel 10, eerste lid, onderdeel b, van de Overeenkomst EEG/Zwitserland en komt overeen met artikel 3 van het Besluit EEG-Zwitserland.
Artikel 21, eerste lid, komt overeen met artikel 39, eerste lid, Wtv 1993. Het tweede en derde lid van dit artikel geeft uitvoering aan artikel 10, eerste lid, onderdeel c en artikel 13, tweede lid, van de Overeenkomst en komt overeen met artikel 4 van het Besluit EEG/Zwitserland. Het vierde lid geeft uitvoering aan artikel 13, derde lid, van de Overeenkomst EEG/Zwitserland en komt overeen met artikel 5 van het Besluit EEG/Zwitserland.
Artikel 22 geeft uitvoering aan Protocol 2 behorende bij de Overeenkomst EEG/Zwitserland en komt overeen met artikel 5 van de Regeling programma van werkzaamhedenverzekeringsbedrijf 1994 en artikel 6 van het Besluit EEG/Zwitserland.

Artikel 23

Artikel 23 van het onderhavige besluit geeft een uitzondering op de hoofdregel van artikel 1:6d van de wet. Voor de nadere onderbouwing wordt verwezen naar het algemeen deel van de toelichting.

Artikel 24 tot en met 28

De artikelen 24 tot en met 28 komen overeen met de artikelen 8 t/m 12 van het Besluit EEG/Zwitserland.
In deze artikelen is rekening gehouden met de samenwerkingsprocedure van de Overeenkomst EEG/Zwitserland.
Voor de toepassing van het derde landenregime voor wat betreft de technische voorzieningen van schadeverzekeraars met zetel in Zwitserland bestaat voldoende aanleiding, nu de aanwezigheid van toereikende technische voorzieningen in Nederland een aanvullende bescherming biedt aan Nederlandse verzekeringnemers in geval van financiële problemen van de Zwitserse schadeverzekeraar.
Artikel 25 geeft uitvoering aan artikel 23 van de Overeenkomst EEG/Zwitserland.
De artikelen 26 tot en met 28 geven uitvoering aan Afdeling IV van de Overeenkomst EEG/Zwitserland.

Artikel 29

Dit artikel verklaart in afwijking van de hoofdregel van artikel 1:6d van de wet het derde landenregime van toepassing op de noodregeling ten aanzien van bijkantoren in Nederland van schadeverzekeraars met zetel in Zwitserland. Voor een nadere toelichting wordt verwezen naar het algemeen deel van de toelichting/

Hoofdstuk 2, afdeling 2.5

Artikel 30

Dit artikel geeft uitvoering aan artikel 2:4, onderdeel c, onder 2º, van de wet. De aangewezen staten komen overeen met de in artikel 3, eerste lid, onderdeel c, van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 genoemde staten.

Hoofdstuk 3, afdeling 3.1

Artikel 31

Crediteuren buiten besloten kring, niet zijnde professionele marktpartijen, kunnen niet worden geacht voldoende in staat te zijn de financiële soliditeit te beoordelen van de ondernemingen waaraan zij hun gelden toevertrouwen. Het doel van dit artikel is te zorgen dat een houder van een ontheffing als bedoeld in artikel 2:28, vierde lid, van de wet te allen tijde in staat is zijn verplichtingen na te komen ten aanzien van aangetrokken door hem aangetrokken gelden. Een dergelijke zekerheid kan worden verschaft door het verstrekken van een garantstelling. Deze garantstellingverplichting was voorheen opgenomen in artikel 2 van het Ontheffingsbesluit Wtk 1992. Ingevolge het eerste lid dient de garantstelling alle verplichtingen te dekken die ontstaan door het in de uitoefening van een bedrijf buiten besloten kring aantrekken, ter beschikking verkrijgen of ter beschikking hebben van opvorderbare gelden van anderen dan professionele marktpartijen. Betreffende de vorm van de vereiste garantstelling worden geen nadere voorschriften gegeven. Zo zou een garantstelling bijvoorbeeld kunnen bestaan uit een instandhoudingovereenkomst (keep well agreement) tussen de aanvrager van de ontheffing en zijn moedermaatschappij. Het is aan de Nederlandsche Bank om te

beoordelen of een in een individueel geval verstrekte garantstelling, gelet op de bij of krachtens artikel 2:28 van de wet gestelde regels, de belangen die de wet beoogt te beschermen, voldoende beschermt. Voorts wordt in het eerste lid aangegeven welke ondernemingen een garantstelling kunnen verstrekken. Daarin worden genoemd de moedermaatschappij van de aanvrager van de ontheffing, een bank die onder toezicht staat en een Nederlands openbaar lichaam. Het eerste lid is materieel ongewijzigd overgenomen uit artikel 2, eerste lid, van het Ontheffingsbesluit Wtk 1992. De aangebrachte wijzigingen zijn steeds tekstueel van aard.
Ingevolge het tweede lid kan de Nederlandsche Bank andere ondernemingen toestaan een in het eerste lid bedoelde garantstelling te verstrekken. Dit lid is ontleend aan artikel 2, tweede lid, van het Ontheffingsbesluit Wtk 1992, op grond waarvan de Nederlandsche Bank categorieën ondernemingen kon aanwijzen die een garantstelling konden verstrekken. Deze wijziging ten opzichte van het Ontheffingsbesluit Wtk 1992 is aangebracht om het onderhavige besluit meer in lijn te brengen met de wet.
In het derde lid wordt bepaald dat een houder van een ontheffing jaarlijks binnen zes maanden na afloop van het boekjaar de jaarrekening, het jaarverslag en de overige gegevens (samen de jaarstukken genoemd) verstrekt aan de Nederlandsche Bank. In het derde lid wordt aangesloten bij artikel 2:96 van de wet, welke bepaling de verschillende rapportageverplichtingen uit de huidige toezichtwetten harmoniseert. Voor een uitgebreide toelichting zij verwezen naar de toelichting bij artikel 2:96 van de wet.
De betrouwbaarheid van de jaarstukken en daarmee de bruikbaarheid ervan voor het prudentieel toezicht wordt gewaarborgd door de eis dat de jaarrekening wordt voorzien een verklaring omtrent getrouwdheid. Deze verklaring maakt deel uit van de overige gegevens (artikel 392, eerste lid, onderdeel a, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek). Het is daarom niet noodzakelijk om afzonderlijk voor te schrijven dat de jaarrekening van een verklaring omtrent de getrouwdheid wordt voorzien.
Door verstrekking van de jaarstukken aan de Nederlandsche Bank wordt de Nederlandsche Bank in staat gesteld te controleren of de in het eerste lid bedoelde garantstelling de totale waarde van de financiële verplichtingen dekt. Het voorschrift een jaarrekening in te dienen wordt doorgaans aan de huidige ontheffinghouders opgelegd in combinatie met het voorschrift een deugdelijke administratie bij te houden, waaruit alle aangegane verplichtingen blijken. Dit laatste voorschrift vloeit, voor Nederlandse rechtspersonen, reeds voort uit artikel 10 van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek. Mocht een ontheffinghouder niet onder de toepassing van dat artikel vallen, dan kan de Nederlandsche Bank alsnog een dergelijk voorschrift aan een ontheffing verbinden. Het derde lid is overgenomen uit artikel 2, derde lid, van het Ontheffingsbesluit Wtk 1992.
Ingevolge het vierde lid kan de Nederlandsche Bank de vereisten voor een ontheffing achterwege laten voor ontheffingaanvragers en ontheffinghouders die als vergunninghouder onder toezicht staan van de Nederlandsche Bank of de Autoriteit Financiële Markten. In het verleden zijn ontheffingen verleend aan ondernemingen die onder toezicht staan van de Autoriteit Financiële Markten. In deze gevallen achtte de Nederlandsche Bank het niet noodzakelijk een garantstellingverplichting op te leggen. Niettemin blijft de Nederlandsche Bank bevoegd, indien zij dit nodig acht gelet op de bescherming van de belangen die de wet beoogt te beschermen, de voorschriften van artikel 31 te

verbinden aan een ontheffing die zij verleent aan een vergunninghouder. In het vierde lid is een tweetal wijzigingen doorgevoerd ten opzichte van artikel 2, vierde lid, van het Ontheffingsbesluit Wtk 1992. De eerste wijziging behelst het niet overnemen van artikel 2, vierde lid, onderdeel b, van het Ontheffingsbesluit Wtk 1992 niet is overgenomen. Dit is het gevolg van het feit dat het bemiddelingsverbod niet meer is opgenomen in artikel 2:28, maar in artikel 4:3 van de wet. De tweede wijziging betreft het feit dat uit de formulering van het vierde lid direct is op te maken dat het een discretionaire bevoegdheid betreft van de Nederlandsche Bank. Uit de toelichting bij artikel 2, vierde lid, van het Ontheffingsbesluit Wtk 1992 blijkt dat het de bedoeling is dat de Nederlandsche Bank ook op dit moment een discretionaire bevoegdheid heeft op dit punt, doch dit is niet af te leiden uit de formulering van het Ontheffingsbesluit. Om iedere mogelijke onzekerheid op dit punt weg te nemen, is de formulering aangepast.

Artikel 32

Het in dit artikel vastgelegde betrouwbaarheidsvereiste is ongewijzigd overgenomen uit artikel 3 van het Ontheffingsbesluit. Een ontheffing als bedoeld in artikel 2:28, vierde lid, van de wet, kan alleen worden verleend indien onder andere de integriteit van het financiële stelsel voldoende is gewaarborgd. Het betrouwbaarheidsvereiste ziet op de natuurlijke personen die het beleid van de aanvrager van de ontheffing bepalen of mede bepalen.

Artikel 33

In dit artikel is een aantal voorschriften opgenomen waaraan ontheffinghouders zijn gebonden. Deze voorschriften zijn overgenomen uit artikel 4 van het Ontheffingsbesluit Wtk 1992. De enige wijziging betreft het opnemen van de termijn waarbinnen de Nederlandsche Bank moet laten weten dat zij niet instemt met het voornemen tot wijziging van de gegevens, bedoeld in het eerste lid, onderdeel b, in een afzonderlijk lid (het tweede lid) . In het Ontheffingsbesluit Wtk 1992 was dit opgenomen in het onderdeel waarin werd voorgeschreven dat een wijziging in deze gegevens wordt gemeld aan de Nederlandsche Bank (artikel 4, onderdeel b, Ontheffingsbesluit Wtk 1992).
Uit de formulering van de aanhef blijkt dat De Nederlandsche Bank bevoegd blijft nadere voorschriften te verbinden aan de verlening van een ontheffing. In onderdeel a is de verplichting opgenomen een wederpartij, met wie een overeenkomst wordt aangegaan terzake van het in de uitoefening van een bedrijf buiten besloten kring aantrekken, ter beschikking verkrijgen of ter beschikking hebben van opvorderbare gelden van anderen dan professionele marktpartijen, vooraf duidelijk en volledig over diens rechten en verplichtingen te informeren. De verplichting is vormvrij – het is derhalve aan de ontheffinghouder zelf om te beslissen op welke wijze hij het best aan deze verplichting kan voldoen.

Hoofdstuk 4, afdeling 4.1

Artikel 34

Dit artikel is gebaseerd op artikel 1:82, eerste lid, juncto artikel 1:84 van de wet. De Nederlandsche Bank is op grond van dit artikel gehouden een aanvraagformulier voor een verklaring van ondertoezichtstelling als bedoeld in artikel 2:138 van de wet vast te stellen en ter beschikking te stellen. De aanvrager van een verklaring van ondertoezichtstelling is verplicht dit formulier te

gebruiken. Ook als de aanvraag elektronisch wordt ingediend, moet gebruik worden gemaakt van het door de Nederlandsche Bank vastgestelde en terbeschikkinggestelde aanvraagformulier.

Artikel 35

De gegevens die ingevolge dit hoofdstuk moeten worden verstrekt, moeten in een zodanige vorm worden aangeleverd dat een goede en efficiënte afhandeling van de aanvraag door de Nederlandsche Bank mogelijk is. De aanvrager is hiervoor verantwoordelijk.

Artikel 36

Als de aanvrager niet heeft voldaan aan enig wettelijk voorschrift voor het in behandeling nemen van de aanvraag of indien de verstrekte gegevens onvoldoende zijn voor de beoordeling van de aanvraag, kan de Nederlandsche Bank op grond van artikel 4:5 van de Algemene wet bestuursrecht besluiten de aanvraag niet te behandelen. Ingevolge het onderhavige artikel wordt betrokkene echter in de gelegenheid gesteld de aanvraag aan te vullen binnen vier weken na ontvangst van de aanvraag. De termijn waarbinnen de aanvrager de aanvraag kan aanvullen wordt bepaald door de Nederlandsche Bank, maar bedraagt ten hoogste vier weken.

Artikel 37

Dit artikel is gebaseerd op artikel 1:23, eerste lid, juncto vijfde lid, van de wet. De kosten verbonden aan de aanvraag van de verklaring van ondertoezichtstelling vormen een vast bedrag. Dit bedrag dient voorafgaand aan de beschikking en wel tegelijkertijd met het verzenden van de aanvraag aan de Nederlandsche Bank te worden voldaan.

Artikel 38

Dit artikel geldt voor de aanvraag door een financiële instelling met zetel in Nederland van een verklaring van ondertoezichtstelling. Het eerste lid geldt zowel voor aanvragers van een verklaring van ondertoezichtstelling die niet voornemens zijn om beleggingsdiensten te verlenen als voor aanvragers die voornemens zijn om dat wel te doen. Het tweede lid geldt slechts voor aanvragers die voornemens zijn om beleggingsdiensten te verlenen.

Eerste lid:

De eis gesteld in onderdeel f om een afschrift van statuten te overleggen, werd in artikel 26, eerste lid, onderdeel a, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 en artikel 12, eerste lid, van de Wet natura—uitvaartverzekeringsbedrijf gesteld, niet in de Wet toezicht kredietwezen 1992. Het is zinvol om deze eis ook voor kredietinstellingen en financiële instellingen te stellen. Aan kredietinstellingen en financiële instellingen wordt echter niet de eis gesteld dat zij rechtspersoon zijn, waardoor het mogelijk is dat een afschrift van statuten ontbreekt. Om met die situatie rekening te houden zijn de woorden “indien aanwezig” opgenomen.

Op grond van onderdeel m dienen gegevens betreffende het geconsolideerde toezicht te worden overgelegd. Deze gegevens werden als zodanig niet genoemd in de Wet toezicht kredietwezen 1992,

maar dat deze dienen te worden overgelegd is af te leiden uit artikel 19 van de richtlijn banken[10]. In artikel 19 van de richtlijn wordt bepaald dat de toezichthouder moet verifiëren dat de financiële instelling die dochtermaatschappij is van één of meer banken daadwerkelijk is opgenomen in het toezicht op geconsolideerde basis waaraan de moederonderneming of elk van de moederondernemingen is onderworpen.

Tweede lid:

Op grond van artikel 2:138, vierde lid, van de wet worden naast de prudentiële elementen uit het eerste lid ook bepaalde gedragselementen preventief getoetst ingeval een financiële instelling die een verklaring van ondertoezichtstelling aanvraagt voornemens is tevens beleggingsdiensten te verlenen. Ingeval de in het tweede lid genoemde gegevens worden verstrekt bij de aanvraag van de verklaring van ondertoezichtstelling, wordt de Nederlandsche Bank – in samenwerking met de Autoriteit Financiële Markten - in staat gesteld de bedoelde preventieve toets uit te voeren.

[10] Richtlijn nr. 2000/12/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 20 maart 2000 betreffende de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van kredietinstellingen (PBEG L 126).

Bijlage I Transponeringstabel

AMvB 4a	
1	Niet van toepassing
	Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen
2	1
3	2
4	3
5	4
6	5
7	6
8	7
9	8
10	9
11	10
12	12
13	13
14	14
15	Artikel IV van het Wijzigingsbesluit Besluit solvabiliteitsmarge verzekeringsbedrijf 1994
	Besluit vrijgestelde exportkredietverzekeraars
16	1
17	2
18	9 Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf
19	Besluit uitvoering EEG/Zwitserland inzake verzekeringstoezicht 1994 (Besluit EEG/Zwitserland)
20	3 Besluit EEG/Zwitserland
21, lid 1	39, lid 1 Wtv 1993
21, leden 2 en 3	4 Besluit EEG/Zwitserland
21, lid 4	5 Besluit EEG/Zwitserland
22	6 Besluit EEG/Zwitserland, Protocol 2 bij de Overeenkomst EEG/Zwitserland en 5 Besluit programma van werkzaamheden verzekeringsbedrijf 1994
23	Besluit EEG/Zwitserland
24 t/m 28	8 t/m 12 Besluit EEG/Zwitserland
25	23 Overeenkomst EEG/Zwitserland
26 t/m 28	Afdeling IV Overeenkomst EEG/Zwitserland
29	Besluit EEG/Zwitserland
30	3, 1c Vrijstellingsregeling Wtk 1992
	Besluit van 13 augustus 2004, houdende vaststelling van het begrip liquide middelen, bedoeld in artikel 23, zesde lid, van de Wtk 1992 en houdende regels betreffende de verlening van een ontheffing als bedoeld in artikel 82, vierde lid, van de Wtk 1992, alsmede tot wijziging van artikel 5 van het Besluit solvabiliteitsmarge verzekeringsbedrijf 1994
31	2
32	3
33	4

34	niet van toepassing
35	niet van toepassing
36	niet van toepassing
37	niet van toepassing
	Wet toezicht kredietwezen 1992
38	45, tweede lid
39	niet van toepassing
40	niet van toepassing